

ת"פ (ירושלים) 29947-07-23 - מדינת ישראל נ' עבדאללה עליאן

ת"פ (ירושלים) 29947-07-23 - מדינת ישראל נ' עבדאללה עליאן ואח'מחוזי ירושלים
ת"פ (ירושלים) 29947-07-23

מדינת ישראל

נגד

1. עבדאללה עליאן

ע"י ב"כ עו"ד אילן חכם

נאסר סלאימה

בית המשפט המחוזי בירושלים

[16.06.2024]

כבוד השופטת דנה כהן-לקח

גזר דין - נאשם 1

רקע

1. הנאשם 1 הועמד לדין ביחד עם נאשם 2. ביום 3.3.2024 הודיעו הצדדים על הסדר טיעון מוסכם ביחס לשני

הנאשמים, במסגרתו כתב האישום תוקן ושני הנאשמים הודו והורשעו בעבירות שיוחסו להם.

הנאשם 1 הורשע לפי הודאתו בעבירות כדלקמן:

(-) עבירה אחת של נשיאה והובלה של נשק לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין או החוק).

(-) עבירה אחת של ירי מנשק חם לפי סעיף 340א(א) לחוק העונשין.

(-) מספר עבירות של איומים לפי סעיף 192 לחוק.

הנאשם 2 הורשע בעבירה אחת של סיוע לנשיאה והובלה של נשק לפי סעיף 144(ב) בצירוף סעיף 32 לחוק העונשין.

2. בהתאם לחלק הכללי בכתב האישום המתוקן בו הודו ושני הנאשמים, נאשם 1 מתגורר במחנה הפליטים שועפאט

בבנין משותף בן 4 קומות (להלן: הבניין), בו מתגוררים גם בני משפחתו (להלן: בני המשפחה). בין נאשם 1 ובין בני

משפחתו קיים סכסוך קודם, שטיבו אינו ידוע במדויק למאשימה (להלן: הסכסוך). נאשם 2 הוא גיסו של נאשם 1 (נשוי לאחותו).

בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן, ביום 24.6.2023 בסביבות השעה 16:30, קיימו דודיו של נאשם 1 מפגש בבית אחד הדודים המתגורר בבניין (להלן: המקום). במסגרת המפגש העלו בני המשפחה חשד כי נאשם 1 גנב כספים מדודתו המתגוררת אף היא בבניין, וחשבו כיצד לפעול בנדון. נאשם 1 אשר שמע את תוכן השיחה, עלה במדרגות המפרידות בין ביתו לבין המקום (להלן: המדרגות), וזאת כאשר הוא מצויד בסכין יפנית. לאחר חילופי דברים בין בני המשפחה, התפתחה קטטה בין נאשם 1 לבין בני המשפחה במסגרתה הצמיד נאשם 1 את הסכין היפנית לפניו של אחד מדודיו, ואיים עליו כי יחתוך את פניו וכן אמר לו "אני אהרוג אותך, אני אהרוג אותך, אני אראה לך מי אני, אני אזיין אותך ואת הבנות שלך". באותה העת ניסתה אמו של נאשם 1 ובני משפחה נוספים אשר שהו במקום, להפריד בין הצדדים על מנת להרגיע את הסכסוך.

בהמשך למתואר, ביקש נאשם 1 מנאשם 2 להביא לו אקדח ותחמושת שבכוחם להמית. נאשם 2 אשר מתגורר בקרבת הבניין, פנה לצד שלישי שזהותו אינה ידועה למאשימה, וביקש שזה יספק לו אקדח ותחמושת לצורך העברתם לנאשם 1. האחר נענה לבקשה ומסר את האקדח והתחמושת לנאשם 2 כשזה היה בקרבת המקום, ואז נאשם 2 מסר אותם לידיו של נאשם 1. נאשם 1 נשא בידיו את האקדח במשך דקות ארוכות בעודו עומד במדרגות בסמוך לבית בו נכחו בני המשפחה, ואיים על בני המשפחה באומרו "מי שיוצא מהבית אני מוריד אותו".

בסמוך לשעה 20:30 טען נאשם 1 את האקדח וירה באוויר בעת שעמד במדרגות תחת כיפת השמיים. בד בבד, המשיך לצעוק קללות לעבר בני המשפחה שהסתגרו בבית בשל חששם ממעשיו של נאשם 1.

בהמשך למתואר, עלה נאשם 1 וירד מספר פעמים במדרגות הבניין כשהוא נושא בידיו את האקדח. 3. במסגרת הסדר הטיעון, לא הושגה הסכמה לעונש ביחס לנאשם 1.

בכל הנוגע לנאשם 2 - הוסכם כי המאשימה תגביל עצמה לעונש של 12 חודשי מאסר בפועל, ואילו ההגנה תהיה חופשית בטיעוניה לעונש. בעת כתיבת גזר דין זה, הטיעונים לעונש בעניינו של נאשם 2 טרם נשמעו נוכח המתנה לתסקיר שירות מבחן בעניינו. ממילא דינו של הנאשם 2 טרם נגזר. גזר הדין הנוכחי דן, אפוא, בעניינו של הנאשם 1 בלבד, בלא שיש בכך כדי לקבוע מסמרות בעניינו של הנאשם 2.

למען הסדר הטוב, יצוין כי הנאשם 1 (אשר מכאן ואילך יכונה גם: הנאשם) לא עתר להגשת תסקיר בעניינו, ולפיכך תסקיר כאמור לא הוזמן. ראיות לעונש

4. המאשימה הגישה כראיות לעונש רישום פלילי ורישום תעבורתי בעניינו של הנאשם. מהרישום הפלילי עולה כי לחובת הנאשם אי הרשעה מבית משפט לנוער בגין עבירת רכוש, וכן שלוש הרשעות קודמות - שתיים מהן בגין עבירות רכוש, בגין נגזרו בשעתו על הנאשם עונשים שאינם מאסר בפועל. הרשעתו האחרונה של הנאשם בפלילים היא משנת 2019 בגין עבירות של איומים ותקיפה הגורמת חבלה של ממש לבת זוג, בגין נגזרו על הנאשם 4 חודשי עבודות שירות. מהרישום התעבורתי של הנאשם עולה כי לחובתו מספר רב יחסית של עבירות תעבורה, כאשר בגין האחרונה שבהן משנת 2019 נגזרו עליו 7 חודשי עבודות שירות.
5. ההגנה הגישה כראיות לעונש שני מסמכים: האחד, דו"ח סוציאלי שחתום על-ידי עובדת סוציאלית של המחלקה לשירותים חברתיים בעיריית ירושלים. מהדו"ח עולה כי הנאשם גרוש מאשתו מאז שנת 2021. מעת שהותו של הנאשם במעצר בגין התיק שבכותרת, שני ילדיהם הקטינים של בני הזוג נמצאים בטיפול אמו של הנאשם שקיבלה משמורת זמנית לגביהם. בדו"ח הסוציאלי נכתב כי כיום אין קשר בין משפחת הנאשם ובין משפחת הדודים שהמעשים נושא כתב האישום המתוקן הופנו כלפיהם. השני, אישור על השתתפות הנאשם בקורס עזרה ראשונה וזאת במהלך תקופת מעצרו בתיק הנוכחי. טיעוני הצדדים לעונש
6. המאשימה עמדה על חומרת המעשים וטענה למתחם עונש הולם שנע מ-4.5 עד 8 שנות מאסר בפועל. היא עתרה למקם את עונשו של הנאשם בחלק העליון של השליש התחתון של המתחם לו טענה, כך שייגזרו על הנאשם 6 שנות מאסר בפועל. כמו כן, המאשימה עתרה להטיל על הנאשם עונשי מאסר מותנים לרבות בגין עבירות אלימות, וכן פיצוי לטובת הדוד שמוזכר בפס' 3 לכתב האישום המתוקן.
7. מנגד, הסנגור הדגיש בטיעונו היבטים לקולא ביחס למרשו, וטען למתחם עונש הולם שנע מ-24 עד 40 חודשי מאסר בפועל. הסנגור עתר להעמיד את עונשו של הנאשם על 26 חודשי מאסר בפועל.
8. הנאשם ביקש לומר דברים משלו בתום הטיעונים לעונש, וכך אמר: "מה שעשיתי היה טעות, טעות גדולה, לא קטנה. הייתי אמור לספור עד 100 במקום עד 10. כי בסופו של דבר זו המשפחה שלי ואני לא אמור לפגוע בהם ולא רציתי לפגוע בהם. אבל נכנסתי למצב הזה בגלל הלחצים שהפעילו עלי, כי הם רצו לקחת את הבית והאשימו אותי בגניבה. הם התייחסו אלי [ב]אלימות מול הילדים שלי והאלימות שלי הייתה תגובה לאלימות שלהם אבל זו הייתה טעות. אני מתנצל על כל מה שקרה" (פרוטוקול מיום 9.5.2024, עמ' 23, ש' 12-16).
- ריבוי עבירות
9. כמו ב"כ הצדדים, אף אני סבורה כי יש לראות בעבירות בהן הורשע הנאשם בגדר אירוע אחד לצורך קביעתו של מתחם עונש הולם לפי סעיף 40ג(א) לחוק העונשין, וזאת בשים לב לזיקה ההדוקה בין העבירות. בד בבד אציין כי במסגרת קביעתו של מתחם העונש ההולם לאירוע בכללותו, יהיה מקום ליתן משקל לעובדה שהאירוע התרחש בשלבים כאשר הנשיאה וההובלה של הנשק, הירי באמצעות הנשק, וכן ביצוע עבירות האיומים בהן הורשע הנאשם, מהווים כל אחד "מעשה" נפרד כמובנו של מונח זה בסעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982. ברי כי טיב ומספר ה"מעשים" בגינם הורשע הנאשם, ישוו מידה של חומרה שתשפיע על קביעת מתחם העונש ההולם הכולל בעטים.

מתחם העונש ההולם

10. בהתאם לסעיף 40ג(א) לחוק העונשין, יש לקבוע את מתחם הענישה ההולמת בהתאם לעקרון ההלימה, תוך התחשבות בערכים החברתיים שנפגעו, במידת הפגיעה בהם, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירות ובמדיניות הענישה הנהוגה.

11. הערכים החברתיים המוגנים במסגרת העבירה של נשיאה והובלה של נשק ובמסגרת העבירה של ירי מנשק חם, הם שמירה על ערך חיי אדם וכן על שלום הציבור וביטחונו. עבירות אלה נועדו להגן על שלמות גופו ורכושו של אדם מפני תוצאות הרסניות שעלולות להיגרם בגין שימוש בנשק על-ידי מי שאינו מיומן בכך, או על-ידי גורמים עברייניים או גורמי טרור שהנשק עלול לעבור מיד ליד ולהגיע אליהם. עבירת האיומים נועדה גם היא להגן על שלמות נפשו וגופו של אדם, ועל הסדר הציבורי. במקרה דנן עוצמת הפגיעה בערכים המוגנים האמורים הייתה ממשית כפי שיפורט להלן.

12. בכל הנוגע לנסיבות ביצוע העבירות - הללו פורטו בפס' 2 לדבריי לעיל. לקולא, ניתן להצביע על נסיבות הביצוע כדלקמן: (א) נראה כי מלכתחילה האירוע לא היה מתוכנן, אלא נבע מזעמו של הנאשם לאחר ששמע את בני המשפחה משוחחים ביניהם ומעלים חשד לפיו הנאשם גנב כספים מדודתו. (ב) הנאשם לא נשא את האקדח בעת שהאירוע החל בסביבות השעה 16:30. מאחר שבכתב האישום המתוקן לא רשומה השעה שבה האקדח נמסר לידי הנאשם אלא רק השעה שבה הנאשם ירה באקדח (20:30), ניתן להניח לטובת הנאשם כי האקדח נמסר לידי זמן קצר טרם הירי, באופן שבמהלך מרבית האירוע הנאשם לא נשא נשק חם. (ג) לפני ביצוע העבירות לא היה ברשותו של הנאשם אקדח. עובדה זו נלמדת מכך שבמהלך האירוע הנאשם ביקש מאחר להשיג אקדח עבורו. (ד) בעת שהנאשם ירה באקדח, בני המשפחה היו סגורים בביתם, כך שאין טענה שהירי כוון כלפי גופם או נועד לפגוע בהם פיזית. בהמשך לכך, אין חולק שהירי כוון לאוויר תחת כיפת השמיים. (ד) בהתחשב בכך שכתב האישום המתוקן לא מציין מספר יריות, ניתן להניח לטובת הנאשם כי הוא ירה באוויר ירייה אחת. (ה) אין טענה כי מעשיו של הנאשם גרמו בפועל לנזק גוף או לנזק רכוש.

לחומרא, ניתן להצביע על נסיבות הביצוע הבאות: (א) מדובר באירוע שנמשך מספר שעות, כך שלנאשם היו מספר הזדמנויות לחדול מהמעשים, במיוחד כאשר בשלב מסוים של האירוע אמו של הנאשם ובני משפחה נוספים עשו ניסיון להפריד בין הניצים ולהרגיע את הרוחות. דא עקא, לא רק שהנאשם לא נסוג ממעשיו, אלא שהתנהלותו הלכה והסלימה: תחילה הנאשם יצא למדרגות כשהוא מצויד בסכין יפנית. לאחר מכן במהלך קטטה שהתפתחה במקום, הנאשם הצמיד את הסכין לפניו של דודו, איים שיחתוך את פניו, והשמיע אימים על חיי הדוד ועל שלום בנותיו של הדוד. אם לא די בכך, הרי בהמשך האירוע הנאשם פנה מיוזמתו לנאשם 2, ביקש ממנו להביא לו אקדח ותחמושת, וכשאלה נמסרו לידי הנאשם הוא נשא אותם במשך דקות ארוכות בידי תוך שאיים על בני המשפחה כי מי שייצא מהבית הוא "יוריד אותו". לבסוף, הנאשם טען את האקדח וירה באוויר בעת שעמד במדרגות תחת כיפת השמיים בסמוך לבית בו הסתגרו בני המשפחה מחשש למעשיו. כל זאת, כשהוא ממשיך לקלל ולצעוק לעבר בני המשפחה. לא קשה להניח כי מעשים אלה גרמו לפחד ולבהלה בקרב בני המשפחה. (ב) הנאשם היה מבצע עיקרי בלעדי באירוע. (ג) גם אם אניח לטובת הנאשם כי הוא קיבל לידי את האקדח בסמוך לפני השעה 20:30 כאמור לעיל, הרי מעובדות כתב האישום המתוקן ניתן ללמוד כי הנאשם נשא את האקדח בידי "במשך דקות ארוכות", לאחר מכן ירה בו, ובהמשך הוא עלה וירד במדרגות הבניין מספר פעמים (לטובת הנאשם אניח כי מדובר בפעמים) כשהוא נושא את האקדח. מכל אלה עולה שנשיאת האקדח על-ידי הנאשם לא הייתה רגעית או לפרק זמן זניח. (ד) איומיו המילוליים של הנאשם כוונו לחיי בני המשפחה. יתרה מזאת, האיומים לא נותרו במישור המילולי בלבד, אלא לוו בשימוש בפועל בשני סוגי נשקים - הן נשק קר (סכין יפנית שהוצמדה לפניו של הדוד תוך איומים לחתוך את פניו, להרוג אותו ולפגוע בבנותיו) והן נשק חם (אקדח עם תחמושת שהנאשם החזיק בידי דקות ארוכות, ואף ירה בו לאוויר תוך שהוא מאיים ומקלל את בני המשפחה בצעקות). (ה) הנזק שהיה יכול להיגרם כתוצאה ממעשיו של הנאשם הוא רב נוכח השימוש בנשק קר ובנשק חם. אך במזל לא הסתיים האירוע בנזק לגוף או חלילה בתוצאה קטלנית.

במישור נסיבות ביצוע העבירות ראוי להוסיף כי במסגרת הסדר הטיעון שנערך בין הצדדים, הנאשם לא הורשע בחלופה המחמירה של ירי מנשק חם באזור מגורים לפי סעיף 340א(ב) לחוק העונשין (שהעונש המרבי במסגרתה הוא מאסר חמש שנים), אלא הנאשם הורשע בחלופה המקלה של ירי מנשק חם שלא כדין לפי סעיף 340א(א) לחוק (שהעונש המרבי במסגרתה הוא מאסר שנתיים). בד בבד, ראוי להעיר כי הנסיבה המחמירה של ביצוע הירי במקום מגורים, עולה בבירור מעובדות כתב האישום המתוקן בהן הודה הנאשם. נסיבה זו היא חלק מהנסיבות שאפפו את ביצוע העבירות בגין הורשע הנאשם. לפיכך, בכוחה להשפיע על קביעת המתחם, הגם שהעונש המרבי בגין העבירה של ירי מנשק חם ייקבע לפי החלופה המקלה בה הורשע הנאשם ולא לפי החלופה המחמירה (קרי- עונש מרבי של מאסר שנתיים, להבדיל ממאסר חמש שנים) (ראו והשוו: ע"פ 5522/20 חלייחל נ' מדינת ישראל, פס' 9 (24.2.2021); וכן לאחרונה: ע"פ 6753/23 נזאר נ' מדינת ישראל, פס' 11 (1.4.2024)).

13. אשר למדיניות הענישה הנוהגת - העונש המרבי הקבוע בחוק בגין עבירה של נשיאה והובלה של נשק לפי סעיף 144(ב) לחוק הוא מאסר עשר שנים, כאשר במסגרת תיקון מס' 140 לחוק העונשין נקבע כי העונש הסטטוטורי המזערי בגין עבירה זו הוא שנתיים וחצי (כך, אלא אם בית המשפט החליט להקל בעונש המזערי הנ"ל מטעמים מיוחדים שיירשמו, כאמור בסעיף 144(ז) לחוק). כפי שצוין בסוף פס' 12 לדבריי לעיל, העונש המרבי הקבוע בחוק בגין עבירה של ירי מנשק חם שלא כדין לפי סעיף 340א(א) לחוק הוא מאסר שנתיים. העונש המרבי הקבוע בחוק בגין עבירת האיומים לפי סעיף 192 לחוק הוא מאסר שלוש שנים, ויוזכר כי הנאשם הורשע במספר עבירות של איומים.

בית המשפט העליון חזר פעם אחר פעם על החומרה הגלומה בעבירות נשק, ועל פוטנציאל הפגיעה בנפש, בגוף וברכוש שעלולה להיגרם כתוצאה מהן. בהלכה הפסוקה נקבע כי על דרך הכלל, יש להחמיר בענישתם של נאשמים שהורשעו בעבירות נשק, לרבות בעבירה של נשיאת נשק, ובוודאי כאשר התלוותה לכך עבירה של ירי מנשק חם. נפסק כי הגם שהענישה היא לעולם אינדיבידואלית, הרי בעבירות האמורות ראוי שבית המשפט ייתן משקל משמעותי יותר לאינטרס הציבורי ולצורך להרתיע עבריינים מלבצע עבירות דומות, על פני הנסיבות האישיות של העבריין. בהתאם לכך, מדיניות הענישה הנוהגת מבוססת על הטלת עונשי מאסר לריצוי בפועל לתקופה משמעותית. משך המאסר בפועל נגזר, בין היתר, מנסיבות המעשה ובהן: טיב העבירה, הסיכון שהיה גלום בה, מידת המעורבות של הנאשם בפרשה בכללותה, ועוד.

במסגרת בחינת הפסיקה הנוהגת, ניתן להפנות למקרים הבאים:

(-) ע"פ 5602/22 מדינת ישראל נ' פלוני (14.9.2022) - באותה פרשה נפסק מפי כב' השופט א' שטיין בהסכמת כב' השופטים י' אלרון ור' רונן, כי בגין נשיאה והובלה בלתי חוקית של נשק חם במרחב הציבורי על-ידי בגיר - ללא עבירה נוספת של ירי מנשק חם - המתחם במקרה הרגיל אמור לנוע מ-30 עד 42 חודשי מאסר בפועל (לצד עונשים נלווים) וזאת בהעדר נסיבות מיוחדות לקולא או לחומרא. בהמשך לכך פסק כב' השופט שטיין כי: "יהא זה בהחלט סביר אם בית משפט יטיל על נאשם כאמור עונש של 36 חודשי מאסר לריצוי בפועל", והוסיף וציין כי: "תקוותי היא כי אמות מידה אלה תנחנה את הערכאות הדיוניות באופן שיטתי, כך שמדיניות הענישה אשר נקטה בידינו ביחס לעבירות נשק תיושם כהלכתה ובמלוא עוצמתה" (שם, פס' 16).

נראה כי מתחם העונש ההולם במקרה דנן צריך להיות גבוה באופן ממשי מהמתחם שנקבע בע"פ 5602/22 פלוני הנ"ל (קרי- גבוה ממתחם שנע מ-30 עד 42 חודשי מאסר בפועל). כך, שכן במקרה הנוכחי הנאשם לא הורשע רק בעבירה של נשיאה והובלה של נשק במרחב הציבורי, אלא גם בעבירה של ירי מנשק חם וכן במספר עבירות של איומים כשרמת חומרתן הייתה משמעותית: אזכיר כי הנאשם שלפניי נשא את האקדח בידיו במשך דקות ארוכות בעודו מאיים על בני המשפחה, וכן ירה באקדח באוויר בעודו עומד במדרגות תחת כיפת השמיים כשבני המשפחה מסתגרים בבית סמוך. עוד אזכיר כי קודם לכן הנאשם איים על דודו באמצעות סכין יפנית אותה הצמיד לפניו של הדוד תוך השמעת איומים על חייו ועל שלום בנותיו. כל אלה מחייבים מתחם מחמיר ביחס לזה שנקבע בע"פ 5602/22 פלוני הנ"ל.

(-) ע"פ 6753/23 נזאר הנ"ל - המערער באותו מקרה הורשע בעבירות של נשיאה והובלה של נשק ותחמושת בצוותא; סיוע לירי מנשק חם שלא כדין; וכן נהיגה בזמן פסילה וללא פוליסת ביטוח. בגין כך, בית המשפט המחוזי בנצרת קבע מתחם עונש הולם שנע מ-36 עד 54 חודשי מאסר בפועל, וגזר על המערער 45 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית. בית המשפט העליון דחה את הערעור על חומרת העונש, תוך שנקבע מפי כב' השופטת ג' כנפי-שטייניץ בהסכמת השופטים י' אלרון ור' רונן, כי אין עילה להתערבות בגזר הדין. אזכיר כי הנאשם שלפניי הורשע בביצוע ישיר של עבירת הנשיאה והובלה של הנשק (להבדיל מביצוע בצוותא בע"פ 6753/23 נזאר הנ"ל). כמו כן, הנאשם שלפניי הורשע בעבירה מושלמת של ירי מנשק חם הגם שאני מניחה לטובתו שמדובר בירייה בודדת לאוויר (זאת בשונה מהמערער בע"פ 6753/23 נזאר הנ"ל, שהורשע בסיוע בלבד לעבירה של ירי מנשק חם, הגם ששם נורו על-ידי אחר 18 כדורים לעבר בית המתלונן). אזכיר כי הנאשם שלפניי הורשע גם במספר עבירות איומים (אחת מהן באמצעות סכין יפנית שהוצמדה לפניו של המאיים). בהתחשב בכל אלה, אני סבורה כי מתחם העונש ההולם במקרה דנן, ראוי שיהיה מחמיר מזה שאושר בע"פ 6753/23 נזאר הנ"ל.

(-) ע"פ 6559/23 מדינת ישראל נ' חסארמה (2.6.2024) - בפסק הדין האמור נדון מקרה של נשיאה והובלה של נשק חם (רובה, אקדח, מחסניות ותחמושת) במרחב הציבורי כחלק מתכנית קונקרטית של יציאה לקרב לצורך ביצוע ירי לכיוונו של אדם שזהותו לא הייתה ידועה למדינה, אולם הייתה ידועה לכל אחד מבני החבורה. המשיבים באותו מקרה הורשעו לפי הודאתם בעבירה של נשיאה והובלה של נשק בצוותא חדא, וכן בעבירה של קשירת קשר לביצוע פשע באמצעות נשק חם לצד עבירות נוספות. בית המשפט העליון מפי כב' השופט א' שטיין בהסכמת כב' השופטים י' עמית וד' מין, פסק כי ראוי ליתן משקל ממשי להרשעה בעבירה של קשירת קשר לביצוע פשע בניסיונות אותה פרשה, באופן שאין להסתפק בעונשים המוטלים ברגיל בגין עבירה של נשיאה והחזקה של נשק שעניינה נדון בע"פ 5602/22 פלוני הנ"ל (שם, פס' 8 ואילך). בהתחשב בכך, בית המשפט העליון בע"פ 6559/23 חסארמה הנ"ל קיבל את ערעור המדינה והחמיר את עונשם של המשיבים באותה פרשה (שחלקם היו נעדרי עבר פלילי) ל-54 חודשי מאסר בפועל, תוך שצוין כי אין בעונש זה כדי למצות את מלוא חומרת הדין כדרכה של ערכאת הערעור.

בניגוד לע"פ 6559/23 חסארמה הנ"ל, במקרה הנוכחי אין מדובר בנשיאה ובהובלה של רובה, אקדח, מחסניות ותחמושת, אלא בנשיאה ובהובלה של אקדח ותחמושת. זאת ועוד; הנאשם שלפניי לא היה חלק מחבורה, והוא אף לא הורשע בעבירה של קשירת קשר לביצוע הפשע. זאת ועוד; אין טענה כי הנאשם שלפניי תכנן לפתוח באש חיה לכיוונו של מאן דהוא. בהיבטים אלה, המקרה הנוכחי פחות חמור מנסיבות הפרשה שנדונה בע"פ 6559/23 חסארמה הנ"ל. בד בבד, בהיבטים אחרים ניתן להצביע על נתונים לחומרא המאפיינים את המקרה הנוכחי, שכן בע"פ 6559/23 חסארמה הנ"ל המשיבים לא ירו בפועל מנשק חם ואף לא עשו שימוש בסכין לצורך איומים, וזאת בשונה מהנאשם שלפניי.

14. למען שלמות התמונה, אציין כי ניתן למצוא בפסיקתם של בתי המשפט מקרים בהם הוטלו עונשים מקלים ביחס לאלה שהצגתי לעיל בגין עבירה של נשיאת נשק, אולם באותם מקרים היה מדובר בענישה בגין עבירה של נשיאה והובלה של נשק שבוצעה טרם תיקון מס' 140 לחוק העונשין מדצמבר 2021, באופן שאינו משקף את הפסיקה הנוהגת לאחר התיקון החקיקתי האמור שתרם למגמת החמרה ברמת הענישה בגין העבירה האמורה. כך בוודאי כאשר מצטרפות אליה עבירות נוספות, ובהן עבירה של ירי מנשק חם ומספר עבירות של איומים (אחת מהן בוצעה באמצעות הצמדת סכין לפניו של המאויים) כמו במקרה דנן.

עוד אציין כי עיינתי בגזרי הדין אליהם הפנה הסנגור בטיעונו לעונש, אולם מדובר במקרים שבהם הסדר הטיעון בין הצדדים כלל הסכמה על עונש "סגור" או על "תקרה" עונשית - הסכמה שאינה קיימת לגבי הנאשם שלפניי. בהתחשב בכך, ישנו קושי ללמוד מאותם גזרי דין לענייננו.

15. בהתחשב בערכים שנפגעו ובעוצמת הפגיעה בערכים אלה; בניסיונות ביצוע העבירות; במדיניות הענישה הנוהגת כמפורט לעיל; ובעקרון ההלימה המהווה עקרון מנחה בענישה - אני סבורה כימתחם העונש ההולם בגין העבירות בהן הורשע הנאשם שלפניי (נשיאה והובלה של נשק מסוג אקדח ותחמושת; ירי מנשק חם שלא כדין; וכן מספר עבירות איומים, כשאחת מהן בוצעה באמצעות הצמדת סכין יפנית לפניו של המאויים), נע מ-42 עד 72 חודשי מאסר בפועל (קרי- 3.5 עד 6 שנות מאסר בפועל).

גזירת העונש המתאים בגדרי המתחם שנקבע

16. לא התבקשתי ואף לא ראיתי לחרוג ממתחם העונש ההולם לחומרה או לקולא. לצורך גזירת העונש המתאים במסגרת המתחם, יש להתחשב בניסיונות שאינם קשורות בביצוע העבירות כאמור בסעיף 40יא לחוק העונשין:

לטובת הנאשם, שקלתי את הנתונים הבאים: (א) הנאשם הודה ונטל אחריות על מעשיו, באופן שחסך את הצורך בשמיעת עדים. (ב) בדבריו לפני הנאשם הביע חרטה על מעשיו שהתרשמתי מכנותה. (ג) מהדו"ח הסוציאלי אליו התייחסתי בפס' 5 לדבריי לעיל, עלה כי בעת שהנאשם שוהה מאחורי סורג ובריח, ילדיו הקטינים מטופלים על-ידי סבתם (אמו של הנאשם) ולא על-ידי אמם הביולוגית. בנסיבות אלה, ניתן להניח שהמשך שהייתו של הנאשם מאחורי סורג ובריח מקשה על ילדיו הקטינים ועל סבתם שמטפלת בהם לבדה כמשמורנית עליהם. (ד) בדו"ח הסוציאלי צוין כי כיום אין קשר בין משפחת הנאשם ובין הדודים שמעשי הנאשם כוונו כלפיהם. גם הסנגור טען לפניי כי כיום שורר שקט בין חלקי המשפחה, והנאשם בנתק מהם. (ה) הנאשם עצור בתיק הנוכחי מזה כשנה, וכידוע תנאי מעצר קשים מתנאי מאסר. כמו כן, מהראיות לעונש מטעם ההגנה עולה כי הנאשם השתתף בקורס עזרה ראשונה במהלך תקופת מעצרו בתיק הנוכחי, באופן שיכול ללמד על רצונו של הנאשם להיטיב את דרכיו.

לחובת הנאשם, התחשבתי בשיקולים הבאים: (א) הצורך בהרתעת היחיד ובהרתעת הרבים מפני ביצוע עבירות מהסוג בהן הורשע הנאשם שלפניי, נוכח המסוכנות הגבוהה הנעוצה במעשים אלה. (ב) כפי שצוין לעיל, ההגנה נמנעה מלעתור להגשת תסקיר שירות מבחן בעניינו של הנאשם, ולפיכך לא מונח לפניי תסקיר כאמור. עם זאת, התנהלותו של הנאשם במהלך האירוע נושא כתב האישום המתוקן מעידה מתוכה על קושי של הנאשם בוויסות כעסים ועל נטייה להתנהגות אימפולסיבית במצבים בהם הנאשם חש פגוע וכועס, תוך סיכון ממשי לסביבתו. (ג) כפי שפורט בפס' 4 לעיל, לנאשם עבר תעבורתי ופילי קודם, כאשר הרשעתו האחרונה בפלילים היא בגין עבירות אלימות במשפחה. מכאן שהתיק הנוכחי אינו תיק אלימות ראשון לנאשם. לצד זאת, מן הראוי לציין כי הנאשם לא ריצה עד היום עונש מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח (להבדיל מעבודות שירות). כמו כן, מרבית תיקיו הקודמים של הנאשם היו בגין עבירות רכוש (להבדיל מעבירות אלימות), ובכל מקרה עד התיק הנוכחי הנאשם מעולם לא הורשע בעבירות נשק או בעבירת ירי בנשק חם.

17. באיזון בין השיקולים, ראיתי למקם את עונשו של הנאשם מעל החלק התחתון של מתחם העונש ההולם אך מתחת לאמצעיתו, כך שעונשו של הנאשם יעמוד על 50 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסרים מותנים. בכל הנוגע לבקשת המאשימה לפסוק פיצוי לטובת הדוד המוזכר בפס' 3 לכתב האישום המתוקן - המאשימה ציינה בהגינותה כי הדוד נמנע מלמסור הצהרת נפגע עבירה מטעמיו שלו. בהתחשב בכך, וגם בשים לב לטענת הסנגור לפיה בעקבות מעשיו האלימים של הנאשם הדודים אטמו את הכניסה לבית משפחת הנאשם, אני רואה להימנע מפסיקת פיצוי במסגרת ההליך הפלילי. אין בכך כדי למנוע הגשת הליך אזרחי מתאים, ככל שקיימת עילה שבדין לכך. סוף דבר

18. נוכח מכלול הטעמים האמורים, אני גוזרת על הנאשם כדלקמן:

א. 50 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו.

ב. מאסר על תנאי של 12 חודשים למשך 3 שנים מיום השחרור ממאסר, לא לעבור עבירה בנשק מסוג פשע לפי סעיף 144 לחוק העונשין, או עבירה לפי סעיף 340א(ב) לחוק העונשין, או עבירת אלימות מסוג פשע.

ג. מאסר על תנאי של 6 חודשים למשך 3 שנים מיום השחרור ממאסר, לא לעבור עבירה בנשק מסוג עוון לפי סעיף 144 לחוק העונשין, או עבירה לפי סעיף 340א(א) לחוק העונשין, או עבירת אלימות מסוג עוון (לרבות איומים).

זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 ימים מהיום.

ניתן היום, י' סיוון תשפ"ד, 16 יוני 2024, בנוכחות הצדדים.